

دعای ۵۹- هنگام شدت و سختی و مشکل شدن کارها

اللَّهُمَّ إِنَّكَ كَلَّفْتَنِي مِنْ نَفْسِي مَا أَنْتَ أَمْلَكُ بِهِ
مِني،

خداوندا! تو نفس مرا به کاری گماشتی که خود بر آن،
توانا تر و مسلط تر از من هستی،

وَقُدْرَتُكَ عَلَيْهِ وَعَلَيَّ أَغْلَبُ مِنْ قُدْرَتِي،
و قدرت تو بر انجام آن کار و بر من، بیش از توان و قدرت من
است.

فَاعْطِنِي مِنْ نَفْسِي مَا يُرْضِيكَ عَنِّي،
پس، از همین نفس من، توفیق آنچه را که رضایت تو را در پی
دارد، به من عطا کن.

وَخُذْ لِنَفْسِكَ رِضَاهَا مِنْ نَفْسِي فِي عَافِيَةٍ.
و خشنودی خویش را از وجود من، در کمال عافیت و سلامت،
حاصل فرما.

اللَّهُمَّ لَا طَاقَةَ لِي بِالْجَهْدِ، وَلَا صَبْرَ لِي عَلَى الْبَلَاءِ،
و لَا قُوَّةَ لِي عَلَى الْفَقْرِ،

خداوندا! من نه تاب و تحمل مشقت های سنگین دارم، نه صبر
کافی بر بلا و گرفتاری ها، و نه قوتی برای تاب آوردن فقر و نداری،

فَلَا تَحْظُرْ عَلَيَّ رِزْقِي، وَلَا تَكِلْنِي إِلَى خَلْقِكَ،

پس، روزی ام را قطع مکن، و مرا به مخلوقات واگذار مکن؛

بَلْ تَفَرَّدْ بِحَاجَتِي، وَتَوَلَّ كِفَايَتِي،

بلکه خودت یگانه عهده‌دار حاجات من باش، و کفایت امورم را متولی شو.

وَانْظُرْ إِلَيَّ، وَاَنْظُرْ لِي فِي جَمِيعِ أُمُورِي،

و با نظر رحمت به من بنگر، و در تمام امورم، [به نفع من] تدبیر فرما،

فَإِنَّكَ إِنْ وَكَلْتَنِي إِلَى نَفْسِي عَجَزْتُ عَنْهَا وَلَمْ أَقْمِ

مَا فِيهِ مَصْلَحَتُهَا،

زیرا که اگر مرا به خودم واگذاری، از پس آن بر نمی آیم، و آنچه صلاح و مصلحتِ نفس من در آن است، به انجام نمی رسانم.

وَإِنْ وَكَلْتَنِي إِلَى خَلْقِكَ تَجْهَمُونِي،

و اگر مرا به خلق خود واگذاری، با ترش رویی و ناخشنودی با من برخورد می کنند؛

وَإِنْ أَلْجَأْتَنِي إِلَى قَرَابَتِي حَرَمُونِي،

و اگر به خویشاوندانم پناه هم دهی، محروم می سازند.

وَإِنْ أَعْطَوْا أُعْطُوا قَلِيلًا نَكِدًا،

و اگر هم چیزی ببخشند، اندک و با منت خواهند داد،

وَمَتُّوا عَلَيَّ طَوِيلًا وَذَمُّوا كَثِيرًا،

در عوض منّی طولانی بر من می نهند و بسیار سرزنش می کنند.

فَبِفَضْلِكَ اللَّهُمَّ فَأَغْنِنِي، وَبِعَظَمَتِكَ فَأَنْعَشْنِي،

پس خداوندا! به فضل و کرمّت مرا بی نیاز گردان، و به عظمت و بزرگی ات، به من عزّت و نشاط بخش،

وَبِسَعَتِكَ فَأَبْسُطْ يَدَيَّ، وَبِمَا عِنْدَكَ فَاكْفِنِي،

خداوندا! به گستردگی رحمت، دست مرا گشاده گردان، و با آنچه در خزینۀ توست، مرا بی نیاز گردان.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَخَلِّصْنِي مِنَ الْحَسَدِ،

خداوندا! بر محمد و خاندانش درود فرست، و مرا از بند حسد رها کن،

وَاحْصُرْنِي عَنِ الذُّنُوبِ، وَوَرِّعْنِي عَنِ الْمَحَارِمِ، وَلَا

تَجَرِّبْنِي عَلَى الْمَعَاصِي،

و از آلودگی به گناهان بازدار، و در برابر امور حرام، مرا پرهیزکار و با ورع گردان، و مرا بر گناه و نافرمانی جسور و بی پروا مگردان،

وَاجْعَلْ هَوَايَ عِنْدَكَ، وَرِضَايَ فِيمَا يَرِدُ عَلَيَّ مِنْكَ،

و تمام میل و خواهش مرا، یکسر متوجه خود ساز، و چنان کن که در برابر هر چه که از سوی توبه من می رسد، دلی پذیرا و خشنود داشته باشم.

وَبَارِكْ لِي فِيمَا رَزَقْتَنِي وَفِيمَا خَوَّلْتَنِي وَفِيمَا أَنْعَمْتَ
بِهِ عَلَيَّ،

و آنچه را به من روزی داده‌ای، و آنچه را به من بخشیده‌ای، و هر
نعمتی را که بر من ارزانی داشته‌ای، برایم مبارک گردان.

وَأَجْعَلْنِي فِي كُلِّ حَالَاتِي مَحْفُوظًا، مَكْلُوءًا مَسْتُورًا
مَمْنُوعًا مُعَاذًا مُجَارًا.

و مرا در تمام حالاتم، در حفظ و حراست و پوشش خود، و دور از
دسترس (آسیب‌ها)، در پناه و تحت حمایت خودت قرار ده.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖٓ وَاقْضِ عَنِّيْ كُلَّ
مَا اَلْزَمْتَنِيْهِ وَفَرَضْتَهُ عَلَيَّ لَكَ فِيْ وَجْهِ مِنْ وُجُوْهِ
طَاعَتِكَ، اَوْ لَخَلْقٍ مِنْ خَلْقِكَ

خداوند! بر محمد و خاندانش درود فرست، و تمام آنچه را که
انجامش را بر من لازم کرده‌ای و واجب نموده‌ای، چه در راستای
بندگی و اطاعت از خودت، و چه در قبال حقوق مخلوقات، از من
بپرداز و ادا کن.

وَإِنْ ضَعُفَ عَنْ ذَلِكَ بَدَنِي، وَوَهَنْتُ عَنْهُ قُوَّتِي،
وَلَمْ تَنْلُهُ مَقْدَرَتِي،

حتی اگر بدنم از انجام آن ناتوان شده باشد، و قوّت و توان من
سست گشته باشد، و قدرت انجامش را نداشته باشم،

وَلَمْ يَسْعُهُ مَالِي وَلَا ذَاتُ يَدَيَّ، ذَكَرْتُهُ أَوْ نَسِيتُهُ

و مال و دارایی و توانایی ام کفاف آن را ندهد؛ چه آن وظایف را به یاد داشته باشم یا فراموش کرده باشم.

هُوَ يَا رَبِّ مِمَّا قَدْ أَحْصَيْتَهُ عَلَيَّ وَأَغْفَلْتُهُ أَنَا مِنْ

نَفْسِي،

پروردگارم! آن وظایف، چیزهایی هستند که تو آن‌ها را بر من شمارش کرده‌ای، اما من خود از آن غافل مانده‌ام.

فَأَدِّهِ عَنِّي مِنْ جَزِيلٍ عَطِيتِكَ وَكَبِيرٍ مَا عِنْدَكَ،

فَإِنَّكَ وَاسِعٌ كَرِيمٌ،

پس، آن دیون و تعهدات را از بخشش‌های عظیم و عطایای بزرگ خودت، از جانب من ادا فرما، که توبس گشاینده و کریم هستی،

حَتَّى لَا يَبْقَى عَلَيَّ شَيْءٌ مِنْهُ تُرِيدُ أَنْ تُقَاصِنِي

بِهِ مِنْ حَسَنَاتِي، أَوْ تُضَاعِفَ بِهِ مِنْ سَيِّئَاتِي يَوْمَ

الْقَاكَ يَا رَبِّ.

تا روزی که تو را ملاقات می‌کنم، هیچ چیز از آن تعهدات بر گردن من باقی نمانده باشد که بخواهی در مقابل آن، حسنات مرا بستانی، یا به سبب آن، گناهان مرا دوچندان سازی، ای پروردگار من!

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّآلِهٖ، وَارْزُقْنِي الرِّغْبَةَ فِي الْعَمَلِ لَكَ لِاٰخِرَتِي،

خداوندا! بر محمد و خاندانش درود فرست، و اشتیاق به کار خالص برای تو و به سود آخرتم را روزی ام کن،

حَتّٰی اَعْرِفَ صِدْقَ ذٰلِكَ مِنْ قَلْبِي،
تا اخلاص و صدق این عمل را از صمیم قلبم دریابم؛

وَحَتّٰی يَكُوْنَ الْغَالِبُ عَلَيَّ الزُّهْدَ فِي دُنْيَايَ،
تا زهد و دل نبستن به دنیایم بر من غالب شود؛

وَحَتّٰی اَعْمَلَ الْحَسَنَاتِ شَوْقًا،
تا اعمال نیک را از سرشوق و رغبت انجام دهم،

وَأَمِّنَ مِنَ السَّيِّئَاتِ فَرَقًا وَخَوْفًا،
و از بیم و هراس عذاب، از گناهان و بدی ها ایمن بمانم.

وَهَبْ لِي نُوْرًا اُمِّشِي بِهِ فِي النَّاسِ،
و به من نوری ببخش که با آن در میان مردم راه روم،

وَأَهْتَدِي بِهِ فِي الظُّلُمَاتِ،
و در تاریکی ها (گمراهی ها) به وسیله آن هدایت شوم،

وَأَسْتَضِيْءُ بِهِ مِنَ الشَّلٰكِ وَالشُّبُهَاتِ.
و با نور و روشنائی آن، از شک و شبهات نجات یابم.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّآلِهٖ، وَارْزُقْنِيْ خَوْفَ غَمِّ
الْوَعِيْدِ، وَشَوْقَ ثَوَابِ الْمَوْعُوْدِ،

خداوندا! بر محمد و خاندان او درود فرست، و ترس از اندوه عذاب
و وعده داده شده، و اشتیاق دستیابی به پاداش نوید داده شده را
روزی من گردان؛

حَتّٰی اَجِدَ لَذَّةَ مَا اَدْعُوْكَ لَهُ، وَكَآبَةَ^۲ مَا اَسْتَجِيْرُ
بِكَ مِنْهُ.

تا جایی که شیرینی لذت آنچه را که از تومی خواهم، و تلخی و
اندوه آنچه را که از آن به تو پناه می‌برم، به جان دریابم.

اَللّٰهُمَّ قَدْ تَعَلَّمُ مَا يُصْلِحُنِيْ مِنْ اَمْرِ دُنْيَايَ
وَاٰخِرَتِيْ، فَكُنْ بِحَوَائِجِيْ حَفِيًّا.

خداوندا! تو به یقین می‌دانی که چه چیزی دنیا و آخرت را
سامان می‌بخشد و اصلاح می‌کند؛ پس، در برآورده ساختن
نیازهایم، بی‌نهایت مهربان باش.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّآلِ مُحَمَّدٍ، وَارْزُقْنِيْ الْحَقَّ
عِنْدَ تَقْصِيْرِيْ فِي الشُّكْرِ لَكَ، بِمَا اَنْعَمْتَ عَلَيَّ فِي
الْيُسْرِ وَالْعُسْرِ، وَالصِّحَّةِ وَالسَّقَمِ،

خداوندا! بر محمد و خاندان محمد درود فرست، و در آن هنگام
که در شکرگزاری نعمت‌هایت که در آسایش و سختی،
تندرستی و بیماری بر من ارزانی داشته‌ای، کوتاهی می‌کنم،
حق‌شناسی را روزی من فرما؛

حَتَّى أَتَعَرَّفَ مِنْ نَفْسِي رَوْحَ الرِّضَا، وَطُمَأْنِينَةَ
النَّفْسِ مِنِّي بِمَا يَجِبُ لَكَ

تا از ژرفای وجود خود، آرامش روح رضایت و اطمینان قلبی را در
برابر وظیفه‌ای که نسبت به تو دارم، در هر آنچه که پیش
می‌آید احساس کنم و بشناسم

فِيمَا يَحْدُثُ فِي حَالِ الْخَوْفِ وَالْأَمْنِ، وَالرِّضَا
وَالسُّخْطِ، وَالضَّرِّ^۳ وَالنَّفْعِ.

چه در حالت بیم و ترس و چه در امنیت و آسودگی، چه در
خشنودی و چه در خشم و ناخوشایندی، و چه در زیان و آسیب
و چه در سود و منفعت.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَارْزُقْنِي سَلَامَةَ الصَّدْرِ
مِنَ الْحَسَدِ

خداوند! بر محمد و خاندان او درود فرست، و سلامت دل از
حسادت را روزی من گردان؛

حَتَّى لَا أَحْسُدَ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ
فَضْلِكَ،

به گونه‌ای که هرگز به هیچ یک از بندگان تو، به خاطر بخشش
افزون تو حسد نورزم،

وَحَتَّى لَا أَرَى نِعْمَةً مِنْ نِعَمِكَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ
فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا، أَوْ عَافِيَةٍ أَوْ تَقْوَى، أَوْ سَعَةٍ أَوْ رَخَاءٍ،
إِلَّا رَجَوْتُ لِنَفْسِي أَفْضَلَ ذَلِكَ بِكَ وَمِنْكَ، وَحَدَكَ
لَا شَرِيكَ لَكَ.

و هر نعمتی از نعمت‌هایت را که به یکی از آفریدگانت می‌دهی -
خواه در دین یا دنیا، خواه در سلامتی یا تقوا، یا گشایش و آسایش
- بهترین و برترین آن را، تنها از تو بخواه یاری تو، برای خود آرزو کنم
که تو یگانه‌ای و شریکی نداری.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَارْزُقْنِي التَّحَفُّظَ مِنَ
الْخَطَايَا، وَالْإِحْتِرَاسَ مِنَ الزَّلَلِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فِي
حَالِ الرِّضَا وَالْغَضَبِ،

خداوند! بر محمد و خاندان او درود فرست، و نگاهداری از لغزش‌ها
و پرهیز از خطاها را، در دنیا و آخرت، چه در حال خشنودی و چه در
حال خشم، روزی من گردان.

حَتَّى أَكُونَ بِمَا يَرِدُ عَلَيَّ مِنْهُمَا بِمَنْزِلَةِ سَوَاءٍ،
عَامِلًا بِطَاعَتِكَ، مُؤْتِرًا لِرِضَاكَ عَلَى مَا سِوَاهُمَا فِي
الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَعْدَاءِ،

آنچنان که در مواجهه با این دو (خشنودی و خشم)، حالت من
یکسان باشد؛ در همه حال به فرمانبرداری از تو عمل کنم، و
در مورد دوستان و دشمنان، خشنودی تو را بر هر چه غیر طاعت
و رضایت توست، ترجیح دهم.

حَتَّى يَأْمَنَ عَدُوِّي مِنْ ظُلْمِي وَجَوْرِي، وَيَيْأَسَ وَلِيِّي
مِنْ مَيِّلِي وَانْحِطَاطِ هَوَايِ.

تا آنجا که دشمنم نیز از ستم و تجاوز من درمان بماند، و دوستم
از انحراف و پایین آمدن خواسته‌های نفسانی من ناامید شود (واز
ثبات من مطمئن باشد).

وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ يَدْعُوكَ مُخْلِصاً فِي الرَّخَاءِ، دُعَاءَ
الْمُخْلِصِينَ الْمُضْطَرِّينَ لَكَ فِي الدُّعَاءِ، إِنَّكَ حَمِيدٌ
مَجِيدٌ.

و مرا در زمره آن کسانی قرار بده که در روزگار آسایش نیز، تو را با
چنان اخلاصی می‌خوانند که گویی در اوج درماندگی و نیاز به
سوی تو پناه آورده‌اند که تویی ستوده و بزرگوار.

۱. کَثِيرٌ

۲. كَأَبَةٍ

۳. وَالضَّرِّ